

Endelig har Udvalget ønsket, at man fremtidig lagde Vægt paa Spørgsmaalet, om den vedkommende havde opfyldt sin Forpligtelse med Hensyn til Værnepligt her i Landet. I dette Forhold er jeg ikke ganske enig med Udvalget. Jeg tror ikke, at man skal lægge for megen Vægt derpaa, fordi det i Reglen gaar saaledes, at den paagældende ikke forsætlig unddrager sig Værnepligten, men i Virkeligheden ikke tænker paa, at han skal opfylde nogen Forpligtelse i saa Henseende, fordi han paa den Tid, da Spørgsmaalet rejser sig for ham, altsaa i hans yngre Alder, endnu ikke føler sig som fuldt hjemme her i Landet, men som fremmed. Derfor kommer Spørgsmaalet ikke frem. Men ogsaa der skal jeg imødekomme det ærede Udvalg saa vidt, at naar det af den enkelte Sag maatte fremgaa, at den paagældende er kommet saa tidligt her ind i Landet og har vundet fast Hjem her i en saadan Alder, at han burde have meldt sig til Opfyldelse af Værnepligten, skal jeg søge dette Forhold oplyst, saaledes at det kan tages med som et af de Momenter, der kunne bruges ved Sagens Afgørelse. Der ved undgaar jeg at saa dette Spørgsmaal taget op i alle Sager, hvilket ikke alene vilde volde et umaadeligt Bryderi, men ogsaa lede til, at man for hver enkelt Sags Vedkommende bliver nødt til at sende den fra Indenrigsministeriet til Justitsministeriet til Erklæring med Hensyn til Værnepligten. Jeg tror ikke, det behøves. Som ærede Medlemmer ville have set af Betænkningen, er det egentlig Kjøbenhavns Magistrat, der har Vren af at have draget dette Spørgsmaal om Værnepligten frem, og da den havde udtalt sig om forfæstligt under Forbehold, fordi den mente, at de havde forsjømt deres Forpligtelse med Hensyn til Værnepligten, sendte vi Sagerne, i alt 14, til Justitsministeriet og udbad os en Erklæring om, hvorvidt disse Udlændinge havde været forpligtede til at melde sig til Opfyldelse af Værnepligt. Det viste sig imidlertid, at af disse 14 var der kun 3, om hvilke det var utvivlsomt eller nogenlunde utvivlsomt i alt Fald, at de burde have meldt sig. Endelig var der 1, om hvilken det var tvivlsomt. For de 10 var det givet, at de ingen Forpligtelse havde haft, saa det var altsaa kun en meget ringe Del, for hvis Vedkommende der var Spørgsmaal om Værnepligt. Jeg skal saa hertil føje, at netop med Hensyn til 2 af disse 3 er det givet, at det vilde egentlig ikke have været til synderlig Fordel for os, om man havde tvunget dem til at melde sig til Opfyldelse af Værnepligten. Den ene var 31

År, da han fik fast Hjem her i Landet, idet han tog Borgerstab, og jeg kan ikke se rettere, end at hvis han havde meldt sig til Militærtjeneste den Gانا, vilde vi blot have opnaaet at saa en hel Del Udgifter med at uddanne ham i det År for saa straks efter at stryge ham, naar han var 32 År. Den anden var 29 År, saa for ham gælder omtrent det samme, idet han først vilde være bleven indkaldt, da han var 30. — Jeg tror, at man skal tage med meget let Haand paa dette Forhold, men jeg erkender, at der her er et Moment, der kan fremdrages, og jeg skal gerne staffe Oplysninger om, hvorvidt det efter Ministeriets Skøn kan saa nogen Betydning.

Jeg tror her ved at have udtalt mig om de mere almindelige Betragtninger i Betænkningen og skal saa vende mig til Vædringsforslagene, af hvilke det første jo i Virkeligheden er stillet af mig. Det angaar en Mand, Nr. 135, Lange, der er født i Slesvig, og om hvem man, da hans Ansøgning blev behandlet, ikke kunde se andet, end at han ikke havde Indfødsret. Han meldte sig imidlertid senere med yderligere Oplysninger, hvoraf fremgik, at hans Forældre vare fødte i Slesvig, men boede her i Landet, og at han var født under et midlertidigt Ophold i Haderslev, saa at det maatte antages, at han havde dansk Indfødsret. Derfor er det foreslaaet, at han udgaar.

Med Hensyn til det andet Vædringsforslag om, at Nr. 259, Walter, skulde udgaa, skal jeg udtale, at han ganske vist hører til en af dem, om hvis Optagelse paa Forslaget der har været Tvivl hos Ministeriet. Tvivlen kom navnlig frem, fordi han, der er født i Sverige, først indkom her i sit 40de År — og altsaa var i en saa fremrykket Alder, at han var nær ved den Alder, hvor vi sige, at naar de ere saa gamle, naar de komme herind, ville vi som Regel ikke indstille dem til Indfødsret — men saa tillige paa Grund af dette, at han, uagtet han havde opholdt sig 20 År i samme Kommune, dog ikke havde stoffet sin Kommunalbestyrelses anbefaling. Som sagt, dette var Grundene til Tvivlen, men paa den anden Side erkendte vi, at Kommunalbestyrelsens Vægring i og for sig manglede Grund. Ministeriet kan nemlig ikke gaa med til, at dette alene, at der er Frygt for, at vedkommende skulde falde Kommunen til Byrde, skulde være tilstrækkeligt til, at Kommunalbestyrelsen kan nægte anbefaling, og derfor er han optaget paa Forslaget. Ærede Medlemmer have jo hørt Udtalelser angaaende denne Mand baade fra den ærede Ord-